Política | | Actualitzat el 04/07/2021 a les 09:15

Carme Forcadell: «La dicotomia entre exili i presó és una ximpleria; s'ha d'acabar»

L'expresidenta del Parlament entén que la fotografia Junqueras-Puigdemont ha de servir per acabar amb dualitats a l'independentisme i diu que, a partir d'ara, també vol dedicar esforços al feminisme i "la lluita per a la igualtat"



Carme Forcadell | Juanma Peláez

Carme Forcadell (1955, Xerta) s'ha tret un pes de sobre. És el que transmet en la distància curta, una felicitat que era impossible de detectar en els darrers tres anys i mig. L'expresidenta del Parlament manté que l'etapa fora de la presó requerix d'un període d'adaptació, que aspira a completar aviat. Forcadell, però, té clares les idees, en relació al conflicte polític, la convivència de l'independentisme i les prioritats que ha de tenir el nou Govern.

Enesta entrevista a Sabadell, on residix, defensa la fotografia que es produirà dimecres que ve entre Oriol Junqueras i Carles Puigdemont a Bèlgica -avançada per **NacióDigital**- com el primer pas per superar la dicotomia entre presó i exili, que considera que ha de desaparèixer. També insistix que el conflicte polític requerix de solucions que van molt més enllà que els indults i, finalment, demana a la Generalitat "governar per a tothom".

Video: https://www.youtube.com/watch?v=IqJPtk6RAzw
- La primera pregunta és obligada. Com està?

- M'estic adaptant. Evidentment, estic contenta i estic feliç, però es necessita un període d'adaptació, més curt que quan vam entrar. Quan ets a la presó, el període d'adaptació és llarg. Ara és més curt. I el vius amb molta emoció, amb molta intensitat, tot et fa contenta. Per tant, l'única pena, esta alegria no complerta, és que no hi som tots. Hi ha moltes persones represaliades, hi ha companys i companyes a l'exili i, ara, esta ha de ser la lluita prioritària, la fi de la repressió.

"Estic contenta i estic feliç, però es necessita un període d'adaptació"

- En l'última conversa presencial que vam tenir, a la presó de Mas d'Enric el març del 2020, li preguntava com va ser el primer dia que va sortir de la presó durant unes hores. I em va dir que era com veure "llum al final del túnel". Com definiria el que està vivint ara?

- Ara la llum és molt més clara. El túnel no s'ha acabat, perquè la repressió no s'ha acabat. No podem dir que la llum és plena fins que no s'haja acabat la repressió.

- Recordo que en aquella entrevista també em va dir esta frase: "Sempre he dit que no veig factible l'indult". L'ha sorprès Pedro Sánchez?

- M'ha sorprès i no m'ha sorprès. Evidentment, el que deia el PSOE fa un any no té res a veure amb el que diu el PSOE ara. En un any hi ha hagut un canvi extraordinari. Però, és clar, també hem de veure el que ha passat en este temps. I el que ha passat és que totes les eleccions les ha guanyat l'independentisme a Catalunya. Cada vegada té més suports. Això ja és imparable. Després, cal tenir en compte que la gent ha continuat mobilitzada, que no ha parat de sortir al carrer i reivindicar. Cada vegada hi ha més gent a Catalunya que defensa un referèndum d'autodeterminació, de la mateixa manera que cada cop hi havia més gent que deia que nosaltres havíem de sortir de la presó.

"Amb els indults, el PSOE ha fet una operació de prestigi de l'estat espanyol davant de la Unió Europea i del món"

Per tant, el país continuava mobilitzat. I després hi ha les victòries polítiques i judicials a Europa. És que tot el que hem portat a Europa, hem guanyat. Ara ja hi ha recursos [al Tribunal d'Estrasburg] de tres companys: Josep Rull, Jordi Turull i Jordi Cuixart. I això, quan es resolga, que malauradament sol ser llarg, estem convençuts que guanyarem. Tot això ha accelerat un canvi de posicionament del PSOE. Precisament, coincidint amb els indults, es va pronunciar el Consell d'Europa. Per tant, el canvi m'ha sorprès, però s'ha d'analitzar amb el context. El que ha fet el PSOE és una operació a nivell d'Estat, una operació de prestigi de l'estat espanyol davant de la Unió Europea i del món, de les Nacions Unides i de totes les organitzacions que li estan dient què passa amb la repressió.

- Es referia a la força de l'independentisme i al paper que han jugat diversos estaments europeus. Però, en aplanar el terreny per a fer una realitat els indults, també han pesat els gestos que ha fet ERC?

- És possible. Una cosa sola no compta. Però, segurament, la proposta de la taula de diàleg hi ha tingut a veure. De tota manera, és molt més important la resta de coses que enumerava.

- Però ERC ha negociat directament amb la Moncloa els gestos públics per a la concessió dels indults?

- Jo no ho sé. Ja sé que molta gent ho diu o ho pensa. Jo no ho puc dir, perquè no ho sé. Jo sí que no he negociat res. A més a més, l'indult no és la nostra proposta. La nostra proposta és l'amnistia. El que sí que sé és que ERC, a la taula de diàleg, hi portarà l'autodeterminació i l'amnistia. El que volem és la fi de la repressió. Els indults són una solució personal. Evidentment, per a nosaltres i les nostres famílies és una solució meravellosa. Però no és la solució al conflicte ni la solució a la repressió. Els presos estem d'acord en això.



Carme Forcadell. Foto: Juanma Peláez

- Què diria a cert sector de l'independentisme que veu en els indults o en certes declaracions d'Oriol Junqueras o Jordi Sànchez, sobre la via unilateral i l'1-O, com a renúncies?

- Els diria que els indults, senzillament, són un pas més en el nostre camí. No és la nostra proposta. Però, per a mi, és un pas més. Per què? Que nosaltres sortim al carrer ha portat alegria a molta gent. Molts independentistes, fins i tot estos que deien que els indults no els agradaven, estan contents que siguem al carrer. Perquè nosaltres podrem fer més feina a fora que no pas a dins [de la presó]. Això és clarissim. Només esta alegria ja és important. I després, només cal que vegen qui voldria que estiguéssem dins de la presó. Que analitzen qui està content que estiguem fora, i qui està molt enfadat i farà tot el possible per tenir-nos dins. Només analitzant això podem saber si és una victòria o no. És una victòria. No la victòria que voldríem, però sí un pas més en este camí. No significa renunciar a res. I, ara, amb més força, ens comprometem a continuar lluitant per

les nostres conviccions, que són les mateixes.

"Presó i exili? Tots volem el mateix. Tots treballem pel mateix. Tots tenim el mateix objectiu"

- Jordi Cuixart instava Oriol Junqueras i Carles Puigdemont a trobar-se en motiu del 60è aniversari d'Òmnium. Per què ha semblat tan difícil que arribés esta fotografia?

- El més important d'esta fotografia és que es produïsca. És igual on. L'important és que es produïsca. Que es veja que esta dicotomia entre exili i presó és una ximpleria. Això s'ha d'acabar. Tots volem el mateix. Tots treballem pel mateix. Tots tenim el mateix objectiu. Quina tonteria. Cadascú, des d'allà on està, ha fet el màxim que ha pogut i benvingut siga. Per tant, això s'ha d'acabar. I nosaltres anirem a trobar-nos amb el president Puigdemont sense cap problema. Cap problema.

- Ha parlat amb Carles Puigdemont en els darrers dies?

- No. No hi he parlat. Amb la Marta Rovira tampoc hi vam parlar. Així és més emotiu. No hi parlem, però com que ens veurem, allà ens ho direm tot.

"Les relacions entre ERC i Junts no han estat mai gaire bones. Hem de ser sincers"

- Les relacions entre ERC i Junts s'han de reformar i començar de nou?

- Això és molt difícil. Tinc l'experiència que les relacions no han estat mai gaire bones. Hem de ser sincers. Quan es va crear l'Assemblea ja era precisament perquè els partits independentistes ja tenien problemes. Vam dir que s'havia de crear un espai de confiança on tothom parli, on no hi haja problemes, al marge dels partits. Perquè els partits sempre tenen problemes, perquè hi ha eleccions. Ja hi havia problemes i n'hi continuen havent. Però és normal, perquè cada partit vol guanyar, i este és el seu objectiu. I cada partit vol guanyar i té la seva estratègia. Això passarà sempre. Començar de zero és molt difícil. El que sí que és veritat és que s'ha encetat una nova etapa i que, ara, s'ha de mirar al futur. No s'ha de mirar enrere sinó al futur. I treballar conjuntament, perquè tots volem el mateix.

- Pedro Sánchez va dir que no es produiria mai cap referèndum d'autodeterminació. És més probable que passe el que diu el president espanyol o el que defensa Pere Aragonès?

- No ho sé. El president del govern espanyol també va dir que compliríem la condemna sencera. Això ja ho diu tot. Les posicions canvien. Hem de fer que canvien.



L'expresidenta del Parlament, durant la conversa amb NacióDigital. Foto: Juanma Peláez

- I com s'ha de fer?

- Treballant. Treballant molt i dissenyant una estratègia real, que siga possible. S'ha de governar bé, la gent ha d'estar mobilitzada i s'ha de dissenyar una estratègia. No serà ràpid, ho sabem, i no serà fàcil, però en un any ha canviat tot radicalment. Les posicions polítiques canvien. Nosaltres ho sabem. Les posicions polítiques de fa uns anys no són les mateixes d'ara. Tot va canviant en funció del context. El que hem de fer és propiciar el que perseguim.

"A les dues parts de la taula de diàleg els demano sinceritat i valentia"

- La taula de diàleg s'ha concedit dos anys de marge per avançar. On creu que arribaran els resultats de la mesa de negociació amb l'Estat d'aquí a dos anys?

- És molt difícil dir-ho ara. El que sí que espero i desitjo és que esta taula de diàleg, les dos parts que hi participen, estiguen disposats a parlar de tot. Espero això. S'ha de parlar. Cada part que presente les seues propostes i que s'exposen públicament. I el que en surta, evidentment, s'ha de refrendar, s'ha de votar. Però els demano sinceritat i valentia. I, a partir d'aquí, ja veurem.

- I veu viable que, en paral·lel a la taula de diàleg, evolucionen carpetes com la reforma del delicte de sedició, que podria ser un principi de solució per a l'exili?

- La reforma del Codi Penal s'ha de fer. S'ha de fer, primer, perquè el delicte de sedició és obsolet. S'ha d'adaptar als estàndards europeus. No té cap sentit, per exemple, que la Marta Rovira encara estiga processada per rebel·lió. I també s'ha de fer perquè hi ha moltes altres qüestions que han de canviar. No pot ser que hi haja persones que es passen fins a quatre anys en presó preventiva. Per exemple, a Wad-ras, hi havia persones que portaven tres anys i mig o quatre esperant un judici. Si al judici et condemnen per menys temps, qui ho compensa? És horrorós. Si la justícia arriba tard, no és justícia. El Codi Penal s'ha de reformar. I esta és una de les maneres que pot ajudar els companys i companyes de l'exili.

"Hem de recordar que al Tribunal de Comptes no s'hi va portar res dels ERO d'Andalusia"

- El Govern tindrà prou força per aconseguir que Sánchez vaja més enllà dels indults i també desencalle la reforma del delicte de sedició?

- El president del govern espanyol sap que els indults no són la solució al problema. Sap que la solució del problema passa pel retorn dels exiliats i exiliades, i per la fi de la repressió. Ara tenim l'exemple del Tribunal de Comptes, que demana 5,4 milions d'euros i posa en qüestió tota la política exterior de la Generalitat. Una política exterior que han fet altres comunitats autònomes i que no els ha passat res. Hem de recordar que al Tribunal de Comptes no s'hi va portar res dels ERO d'Andalusia. Res. I tampoc les operacions d'estranyes d'Ana Botella amb les polítiques d'habitatge a la Comunitat de Madrid. No ha passat res. Això què fa? Fa que els catalans se n'adonen que realment estem perseguits, agita el sentiment de persecució. El govern espanyol se n'adona.



Forcadell, aquest divendres als Jardinets de la Fundació 1859 Caixa Sabadell. Foto: Juanma Peláez

- Tornem a la conversa del març del 2020. Vostè defensava que calia "un cert simbolisme", però que "el més important" era "governar". Este Govern serà diferent de l'anterior?

- Espero que sí. Sempre dic que cert simbolisme és important, i jo el defensaré. Però hi ha una part de catalans i catalanes que no són independentistes. I este Govern ha de governar per a tothom. Tothom, pense el que pense, parle com parle, se senta com se senta, vinga d'on vinga, veja que e és elste seu Govern i que es preocupa pels seus problemes. Este Govern ha de ser el de tots. I ajuda moltíssim. Per a mi, és una cosa prioritària.

- I què demanaria que fes el nou Govern? Alguna cosa concreta?

- Ara estem en un moment emocional dur, de sortida de la pandèmia, en què s'ha de tenir especial cura amb la salut mental, que ha estat la gran oblidada. El sistema sanitari funciona molt bé i en podem estar orgullosos, però la pota coixa era la de la salut mental. Espero que això el Govern ho tinga en compte. I també estic molt contenta que s'haja creat la conselleria d'Igualtat i Feminismes. Esta és una fita important. La desigualtat més gran que existix en este moment la patixen les dones, perquè som el col·lectiu més nombrós discriminat. Esta conselleria ha d'ajudar a acabar amb la xacra de la violència contra les dones, i avançar en termes d'igualtat. Ha de ser una qüestió d'estat.

"Necessito un període d'estar amb la família [...] Necessito recuperar aquests aniversaris, aquestes festes familiars i aquestes trobades que m'he perdut"

- A la presó m'havia explicat que, quan sortís, voldria dedicar esforços a la lluita feminista. Té pensat què vol fer a partir d'ara?

- Ara m'estic adaptant. Necessito un període d'estar amb la família, d'estar amb els meus fills, els meus nets, la meva mare, i d'estar també amb els amics. Necessito recuperar estos aniversaris, estes festes familiars i estes trobades que m'he perdut i que, en molts casos, a la meua família, no s'han fet. Vull recuperar tot això. Però, evidentment, treballaré en esta lluita per la igualtat, des de tots els àmbits. I espero que la conselleria d'Igualtat i Feminismes hi ajude molt. Estic disposada a lluitar per aesta causa. He fet la meua trajectòria, majoritàriament, treballant des de la societat civil.

- Ha complert algun desig en els darrers dies?

- N'he complert molts. Però el primer va ser trucar a la meua mare per dir-li que no hauria de tornar a la presó o trucar a la meua família per dir-los que ja era fora, que ja havia passat. Ho esperava des de feia molts temps. Este era el desig més important, poder pensar que no hi has de tornar més.